

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 5. Quomodo ipsi Dominus concesserit indulgentias, quas posset
applicare defunctis, benedixeritq[ue] illi quædam Rosaria, & de alijs
hujusmodi gratijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

æatis, cum firmissimis propositis emendationis; & non multò post me occiderunt, placuitque DEO, ut devenirem ad Purgatoriũ, ubi patior horribilissimas penas. Compatere mihi.

Vivebat, juxta meam domum, pauper quædam mulier, exiguæ prudentiæ, sed honesta, atque ut erat vehementis naturæ, non poterat refrænare linguam, & molestabat suos vicinos, quamvis fortè absq; sua culpa. Ego illam commendabam DEO, ac desiderabam, ut ipsam DEUS transferret ad aliam domum, pro suo Divino beneplacito. Immisit ipsi DEUS talem infirmitatem, ut fuerit destituta usu linguæ integro quatruiduo: non potuit cõfiteri, neque sumere Viaticum, solámque suscepit extremam Unctionem, & expiravit. Vehementer dolui, & fui afflicta, quòd ipsam scirem obivisse absque Sacramentis: commendavi illam DEO instan-

tissimè, & applicui ipsi Communionem, confidendo in DEI misericordia; quamquam semper cum dolore. Dominus autem (in Novembri anni 1622.) mihi dixit: Nè te affligas, Anima, neque te perturbee mors istius sæminæ; est enim in via salutis. Noveris, quòd eo tempore, quo caruit usu linguæ, me ipsam adjuvante, eique succurrente, habuerit dolorem de suis peccatis sufficientem ad salutem: nè proinde angereris, volui tibi id manifestare. Nolite cogitare, quòd ego tam facile permittam damnari animas. Mortuus sum pro illis, constiteruntque mihi magno, & multum requiritur ad damnationem animæ. Non existimate, omnes illos, qui moriuntur absque Sacramentis, damnari. Fui vehementer exhilarata hoc dicto Domini. Benedicta sit ejus Majestas in æternum!

✽✽✽✽✽
✽✽✽✽✽

CAPUT V.

Quomodo ipsi Dominus concesserit Indulgentias, quas posset applicare defunctis, benedixeritque illi quædam Rosaria, & de alijs hujusmodi gratijs.

Voluit DEUS remunerari fervorem, quo Marina subveniebat animabus Purgatorij, concedendo ipsi novas Indulgentias, quas posset applicare defunctis, quod illa perlibenter faciebat.

§. I.

Allatæ fuerant Vallisolerum, *ait*, quædam prelatoriæ Coronæ benedictæ, quæ habebant annexas majores Indulgentias & gratias pro liberandis animabus Purgatorij, quàm unquam aliàs fuerint concessæ. Datæ mihi sunt tres, quatuorve. Quare constituta coram DEO, in Festo S. Francisci Xaverij, gratias ipsi agebam, pro inæstimabili beneficio nostræ Redemptionis, & pro thesauris, quos habemus in

Ecclesia Catholica, meritorum ac sanguinis, fusi à Christo Domino. Subitò mihi dixit Divina Majestas: Quantum capis solatium, Anima, ex Indulgentijs concessis isti Coronæ! & bene facis. Ut autem habeas majus solatium, exhibeo tibi favorem & gratiam, ex mea voluntate, ac pro mea infinita potentia, confirmando & concedendo de novo eidem Coronæ Indulgentias, ad eum modum, & cum eo ipso valore, quo ego illas possum dare, sicut sonat benedictionem, & applico dictas gratias. Ingenti affectu solatio meam animam ista gratia, quam mihi Dominus præstitit. Postea, quodam die, intra Octavam ejusdem Sancti, dum versarer in actuali DEI præsentia, teneremque in manu aliam Coronam earundem Indulgentiarum, quas habebat solum ex benedictione Pontificiæ,

cont.

conspexi Beatum Sanctum Franciscum Xaverium; & post alia, quæ suo loco sunt commemorata, dixi illi: Sancte mi, magnas gratias nobis reliquit Dominus in sua Ecclesia; tantum id collige ex gratijs, quibus prædita est ista Corona. Sanctus respondit: Ità est, sicut dicis; multæ enim sunt Indulgentiæ concessæ à summo Pontifice isti Coronæ; sed summè æstima illam, cui ipse Dominus benedictione suam elargitus est, concedendo & confirmando gratias ac Indulgentias, quas habebat à summo Pontifice, eodem modo, quo sonat Breve. Hoc enim fecit Dominus, tanquam DEUS omnipotens, qui potest conferre omnem istum valorem, ità ut qui curæ recitauerit, quod in illo præcipitur, statim lucretur & obtineat, quod ibidem conceditur; hæc autem Corona, quam tenes in manu, solummodò habet, quod illi potest conferre Papa, pro potestate sibi à DEO collata, tanquam Pontifex Ecclesiæ, & Vicarius Christi.

Videur his verbis Sanctus voluisse significare, quod dicunt Doctores, summum Pontificem in istis concessionibus se non gerere, ut Dominum thesaurorum spiritualium Ecclesiæ, sed ut Dispensatorem, ex justa causa illos distribuentem: id quod ipsi fuit aliquando indicatum, dum quidam Summus Pontifex in principio sui Pontificatus concessit Jubilæum, ut omnes DEUM rogarent, quò ipsum dignaretur illuminare ac dirigere in gubernatione Ecclesiæ: Divina enim Majestas illi dixit, hoc Jubilæum fuisse concessum ex causa sufficientissima, sibi que illud plurimum placere.

§. II.

Alià vice, inquit, mihi datum fuit Rosarium trium decadum benedictum, habens multas Indulgentias, cui specialiter fui addicta. Et optabam recitare, quod requirebatur pro obtinendis ipsius Indulgentijs, utpote trigiesies orationem Dominicam, atque in quavis decade semel Salutationem Angelicam. Sed quia id pro mea debilitate, & exiguis viribus erat multum, non poteram tantum orare,

ideoque eram aliquantum desolata. Cum autem me ità videret constitutam Dominus, dixit mihi: Anima, noli tristari, quòd non possis orare in isto Rosario omnia requisita, pro lucrandis Indulgentijs plenarijs, quas habet, ego enim ex favore & gratia mea tibi illas concedo, qualemcunque in eo dixeris orationem, quantumvis sit brevis. Mea anima obstupescens tantam bonitatem ac misericordiam sui DEI, & admirans incomprehensibilia ipsius ac altissima judicia, laudabat illum, & benedicebat, ajebatque: estne possibile, Domine, quòd huc usque se extendat Tua Bonitas, & amor erga tuas creaturas? Quid miraris, Anima? dixit Dominus, me ità tecum agere, jam enim sunt quindecim anni, ex quo te detineo in lecto, ut non possis frui Indulgentijs & Jubilæis, concessis à Pontifice in templis? Mea anima fuit vehementer exhilarata hac gratiâ sibi à Domino præstitâ, & æstimavit valde istud Rosarium, habuitque illud in magna veneratione.

Postridie manè, agendo cum DEO, vidi descendentes ex Cælo plurimos Angelos, quorum magna pars remanebat in aëre, alij verò multi veniebant ad terram, ubi se universi prostraverunt; & Christus Dominus descendebat ex supremo Cælo cum magna majestate, pertranseundo illos omnes, qui bipartiti efficiebant regiam & gloriosam viam, per quam progrediebatur. Pervenit usque ad terram, & postquam confedit in throno quodam regio, non adeò procul à me, stipantibus ipsum omnibus illis sanctis Angelis, duo ex iisdem accesserunt ad Dominum, collocaveruntque coram eo elegantem & pretiosam pelvim, ac tum vidi advenientem quendam sanctum Angelum cum Rosario, quod ego habui in meo sinu, & ipse injecit in illam pelvim, quæ erat ante Dominum, tanto excitato strepitu, ut videretur in eam injecisse magnum aliquem cumulum pretiosorum lapidum. Dominus apprehendit illud Rosarium suâ sanctissimâ manu, ex qua transpositum ad alterâ denuò resumpsit, transtulitque secundò ad priorem manum, ac tum consecravit trinâ solennissimâ

nissimâ benedictione. Quod videns mea anima, erat attonita, & vehementer stupebat, ut erat timida, ac dicebat suo loquendi modo: Bone DEUS, Rosarium est in meo sinu, & simul in manibus Domini? Atque in ea cogitatione volebam tangere manu Rosarium, quod apud me habebam, sed intuitus me Dominus graviter, dixit mihi: Quid volebas facere? nunquid fortè vis rimari veritatem meorum Judiciorum, & altissimorum mysteriorum, ac dicere: si res ista existit hîc, quomodo est ibi? Quo Domini dicto, mea anima fuit vehementer objurgata. Derepente vidi recedentes à Domino Angelos, qui tenebant pelvim: atque ecce inter ipsos & Christum Dominum, apparuit clarissimus & lucidissimus Sol, qui suis radijs ac splendore mihi obtexit Majestatem Christi Domini, ut ipsum vix viderem. Hic Divinus Sol Justitiæ arripuit Rosariû, & postquam illud reposuisset in semet ipso, illisque Divinis radijs undique collustravisset, ut quasi à me non posset conspici, & recessissent Angeli, venit ad me, atque Divino quodam & mystico modo feriens meum pectus Divinis quibusdam radijs ex eo prodeuntibus, ingressus est paulatim in meam animam cum magna suavitate & amore, dimittendo à se Rosarium, quoad usque illud reponeret in loco, in quo prius fuerat. Conspexi in meo sinu idem Rosarium, quod tamen non sum ausa contingere manu, donec meus Confessarius mihi id mandavisset, sustulissetque illud ipse suâ manu, ac mihi porrexisset.

Die sequenti, quo peragebatur Commemoratio Defunctorum, vidi in meridie Majestatem Christi Domini, more consueto, cujus lateri dextro & sinistro adhærebant nonnullæ animæ tristes & afflictæ. Dixitque mihi Dominus: Hæ animæ sunt jam diu in Purgatorio, nec est repertus, qui earum curam susciperet, erant enim pauperes. Volo, ut tu illas liberes ex tormentis, quæ sustinent. Recitabis pro qualibet, tenendo hoc Rosarium in manu, quatuor orationes Ecclesiæ, quibus à te recitatis egredientur ex Purgatorio, atque hoc facies ad mediam usque noctem. E-

rant duodecim animæ; singula latera stipabant senæ. Feci id, atque sic pervenerunt ad conspectum DEI. Post paucos dies mihi comparuerunt gloriosæ, intra quandam nubem, exerentes capita, & rogabant Beatissimam Virginem per gaudium, quod habuit in Nativitate sui Filij, & quando illum educabat, ut mihi præstaret aliquam gratiam, pro beneficio ipsis exhibito, dum illas liberavi ex Purgatorio.

§. III.

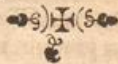
Quodâ die (10. Februarij anno 1623) agens cum DEO, sum recordata Indulgentiarum plenarum, quas mihi concessit, si recitarem semel Orationem Dominicam, & semel Salutationem Angelicam, ac ter Gloria Patri, &c. Propter meos verò timores, incepti dubitare, utrum possem, quod ad me attinet, hac inre decipi, nec ne. Tum meus Sanctus Angelus mihi dixit graviter: Verè, Soror, es incredula, & inurbana. Ego me converti ad DEUM, petens mihi ab ipso ignosci meâ culpam. Divina Majestas autem mihi quàm benignissimè dixit: Nè te affligas, Anima, jam enim ego novi tuos timores & naturam, ex qua id oritur. Non deliquisti; nè contristeris, neque te angas: scias, velim, quòd quotiescunque fueris passa quidpiam speciale, tibi sim aliquam novam gratiam præstiturus. Post istam communicationem, jussi eximi ex quadâ cista duo Rosaria, ut unum illorum mitterem cuidam pauperi Moniali, quæ fuerat educata domi meæ. Fuerunt posita supra meum lectum, & vidi, quòd meus sanctus Angelus Custos illa contemplantur, dixiq; ei: Domine Angele, visne mihi benedicere unum ex his Rosarijs, quod mittam illi famulæ DEI? Respondit: Non, Soror, id enim ego modo non possum facere: est negotium majoris considerationis. Relinque illa hîc, & deponere eorum curam. Feci, quod mihi mandaverat: & aliquantò post ipsum vidi provolutum in genua, junctis manibus, atque in illis meum Rosarium, petentemq; à DEO Nostro Domino, Trino & Uno, ut illud ben-

benediceret, atque Dominus præsentibus multis Angelis, tenentibus accensos cereos, ei est impertitus suam benedictionem.

§ IV.

UT verò semel concludamus, quod con-
cernit benedictionem Rosariorum, vel
Crucum, aut Numismatum, per sepe ea ipsi
benedicebat Christus Dominus, vel ejus An-
geli, ut illa plurifaceret; quæ distribuebat
pijs personis, aliquid ab ea ex rebus ipsius pos-
sentibus, non manifestando illis secretum
benedictionis, sed occultando hæc mysteria,
quoad possit. Huc spectantia referemus non-
nulla breviter, quæ illi evenerunt. Inter
agendum cum DEO, ait, aliquando in-
vocavi Divinam Majestatem; & subito
conspexi juxta me Majestatem JESU Chri-
sti Nostri Servatoris, stipatam magnâ mul-
titudine Angelorum, cum tanto splendo-
re, ut meum cubiculum videretur esse Cæ-
lum. Dominus mihi dixit: Adsum, quid
à me vis? Ego fui turbata & confusa, cum
illum viderem, ac tantopere pudefacta, ut
nescirem, quò me verterem. Dominus
autem iterum mihi dixit: Adsum; & post
bonam moram: dic mihi modò, quid ve-
lis? quo opus habes? dabo enim id tibi.
Sancti Angeli subito erexerunt quendam
veluti thronum & sedem mysticam, quam
collocaverunt quasi juxta meum lectum,
ubi Dominus quàm gravissimè confedit,

superimpositâ unâ suâ sanctissimâ manu
alteri, iterumque mihi dixit: Dic mihi,
quid velis, ac desideres: omnia enim fa-
ciam. Quando vidi Divinam Majesta-
tem, adeò mihi vicinam, cum magno me-
tu ac pudore me modicum retraxi intra
lectum, ac dixi: Domine mi, ego nihil vo-
lo, ego nihil volo, præter ea, quæ ordinariè
à Te peto. Habebam tunc in manu quod-
dam album parvum Rosarium, & rogavi
Divinam Majestatem, ut illud benedice-
ret. Dixitque mihi Dominus, se quàm
libentissimè benedictionem impertiturum
tam mihi, quàm etiam omnibus meis ve-
stimentis, omnibusque Rosarijs, quæ ha-
berem. Tum ego cogitavi in animo meo:
quomodo benedicet Dominus Rosaria,
quæ ego habeo in meis cistis? Dominus
autem mihi respondit: Esne similis Mar-
thæ, quæ mihi dixit, quòd, si adfuisset,
non fuisset mortuus ipsius frater? nonne
ego potero benedicere Rosaria absentia?
Surrexitque Dominus, ac dixit: Benedi-
ctio mei Æterni Patris, & mea, ac Spiritus
sancti, sit tecum, atque cum omnibus tuis
rosarijs ac vestibus; & designans suâ san-
ctissimâ manu crucem, mihi bene preca-
tus est, abiens à me cum magno amoris at-
que benignitatis indicio, consolando me,
& vehementer animando, dixitque mihi
Amica, Vale.

CAPUT VI.

Quomodo ipsi Dominus manifestaverit corrupte-
lam mundi, quantòque sint mali plures bonis, & quàm tremenda sit
infelicitas malorum, ut pro omnibus oraret.

Quia miseria peccatorum, de-
gentium in mundo, sunt
longè majores, quàm justo-
rum existentium in Purga-
torio, quemadmodum cul-
pa majus est malum, quàm
pæna, longè frequentius DEUS manifesta-
vit suæ Famulæ has peccatorum miseras,

excitando ejus Zelum, ut pro ipsis oraret, ac
impediret supplicia, placaretque DEUM il-
lis iratum. Multa ex his revelationibus sunt
relate in libris antecedentibus: modò refe-
remus alias directas ad prædictum finem.

§. I.